

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 211/2016
15.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката У.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 832/13 од 23.10.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 482/15 од 08.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката У.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 832/13 од 23.10.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 482/15 од 08.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К 832/13 од 23.10.2015. године, окривљени М.В. оглашен је кривим због кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени У.М. упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж 482/15 од 08.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.В., адвоката У.М. и пресуда Основног суда у Рашкој К 832/13 од 23.10.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.В., адвокат У.М. због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката У.М. је неоснован.

Бранилац окривљеног М.В., побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у захтеву наводи да у чињеничним наводима изреке правноснажне првостепене пресуде недостаје како објективни елемент кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, а који се огледа у означању кривичног дела за које је окривљени пријавио оштећеног, тако и субјективног обележја истог које се састоји у свести окривљеног да су тврдње које је изнео неистините.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.В. већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другог степена суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2 пасус други образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама овог окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. указује, не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог

браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката У.М. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.